

Επικήδειος πρόσρησις¹

Σεβασμιώτατε,

Αδελφοί συμπρεσβύτεροι,

Εντιμώτατοι, κ. Δήμαρχε, κ. Αντιπεριφερειάρχα, κ. Πρόεδρε του Δικηγορικού Συλλόγου, κ. Αντιδήμαρχοι, πενθηφόρε οικογένεια του μακαριστού π. Περικλή, λαέ του Θεού ευλογημένε.

Θλιβερό καθήκον μας συγκέντρωσε σήμερα στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό μας, να προπέμψουμε στην τελευταία του επίγεια κατοικία τον αγαπητό και σεβαστό π. Περικλή Μαγκαφά, ο οποίος από της χθες άφησε “εν γήρει πίνον” την ματαιότητα αυτού του κόσμου, πορευόμενος με τις ευχές και τις προσευχές μας στη Βασιλεία Του Θεού.

Ο π. Περικλής, γόνος των ευσεβών γονέων Ανδρέου και Θεοδώρας, γεννήθηκε το έτος 1930 στον τόπο που μετ’ ολίγον θα δεχθεί το σώμα του, στην Άνω Μέλπεια Μεσσηνίας. Νυμφεύτηκε την, ήδη μακαριστή, πρεσβυτέρα του Αλεξάνδρα, με την οποία και απέκτησαν δύο παιδιά, τον Ανδρέα και την Θεοδώρα, διαπρεπείς Νομικούς της πόλης μας, τους οποίους και αξιώθηκε να καμαρώσει σωστούς οικογενειάρχες και εκλεκτά μέλη της κοινωνίας.

Όντας απόφοιτος του Ανωτέρου Εκκλησιαστικού Φροντιστηρίου Καλαμάτας, χειροτονήθηκε υπό του μακαριστού Μητροπολίτου Μεσσηνίας κυρού Χρυσοστόμου Δασκαλάκη, Διάκονος την 5^{ην} Ιουλίου 1959, στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Καλαμάτας και Πρεσβύτερος, μετά δύο εβδομάδες, την 18^{ην} Ιουλίου 1959, στον Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Σιάμου διορισθείς και στον αυτόν Ναό. Την 21^{ην} Σεπτεμβρίου 1963 μετετέθη στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Φλαρίου Καλαμάτας, διακονώντας επί 25 ολόκληρα έτη, εργαζόμενος

¹ Εκφωνηθείσα υπό του Αρχιμ. Φιλίππου Χαμαργιά, Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, εις την Εξόδιον Ακολουθίαν του μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου Περικλέους Μαγκαφά, την 15^{ην} Ιουλίου 2026.

στον Αμπελώνα του Κυρίου με ιεροπρέπεια, ζήλο και εντιμότητα, αφήνοντας ισχυρό αποτύπωμα στην Ενορία, πράγμα το οποίο γνωρίζω πολύ καλά. Η ενορία του Αγίου Νικολάου τον ευγνωμονεί δια δύο λόγους, Πρώτον για την ανέγερση της παρακείμενης στον Ναό Ενοριακής Στέγης, η οποία φέρει την σφραγίδα του και δεύτερον για την αποκάλυψη στην ελαχιστότητά μου της υπάρξεως Συμβολαίου Ιδιοκτησίας του Παρεκκλησίου του «Ταξιαρχάκη», επί της Πλατείας Μαυρομιχάλη, γεγονός που αποκατέστησε το μέχρι τότε εγκαταλελειμμένο στην τύχη του Παρεκκλήσιο. Την 29^η Ιανουαρίου 1988 μετετέθη στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Υπαπαντής του Χριστού Καλαμάτας, υπηρετώντας την Πολιούχο μας Παναγία Υπαπαντή και εξυπηρετώντας συνάμα την Ιερά Μονή Καλογραιών, έως της συνταξιοδοτήσεως του το έτος 2008. Ασφαλώς υποχρεούμεθα να αναφέρουμε και την επί πολλά έτη συμμετοχή του στο Μητροπολιτικό Συμβούλιο της Ιεράς Μητροπόλεως, ως μέλος, γεγονός που καταδεικνύει την σοφία του ανδρός και την εμπιστοσύνη της Εκκλησίας στην γνώμη του. Κατά την υπερπεντηκονταετή διακονία του, η Τοπική Εκκλησία, διά του Μακαριστού Μητροπολίτου Χρυσοστόμου Θέμελη, τον περικόσμησε με τα οφίκκια του Οικονόμου το έτος 1993 και του Πρωτοπρεσβυτέρου το 2007.

Θα μπορούσα να σκιαγραφήσω με τους πλέον ρητορικούς λόγους την προσωπικότητα του μακαριστού π. Περικλή, όμως θα αρκεστώ σε ολίγα και θα μείνω στην καλοσύνη του, στο μείλιχιο του χαρακτήρα του, στην υπευθυνότητα των ιερατικών του καθηκόντων, στο χαμόγελο του προσώπου του, που ακτινοβολούσε την καθαρότητα της ζωής του και το άδολο της ψυχής του, χαρακτηριστικά τα οποία διεπίστωσε όλα αυτά τα χρόνια της διακονίας του και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος Σαββάτος και την 13^η Νοεμβρίου 2007 του απένειμε την Ανώτατη Τιμητική Διάκριση της Ιεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ήτοι τον Χρυσό Σταυρό της Παναγίας Υπαπαντής.

Υπηρέτησε τις ενορίες του με ιερατική ευθύνη και αυταπάρνηση. Με τον άδολο και ειλικρινή χαρακτήρα του ευχαριστούσε τους πάντες. Είναι από τα φωτεινά παραδείγματα των κληρικών εκείνων οι οποίοι δεν απασχόλησαν ποτέ αρνητικά την Ιερά Μητρόπολη Μεσσηνίας. Κανείς δεν είχε κάτι κακό να πει για εκείνον.

Όσπου ήρθε η στιγμή που έπαψε να χτυπά η καρδιά του. Η καρδιά αυτή που χωρούσε τους πάντες!

Τελειώνοντας τις σκέψεις αυτές απευθύνουμε σ' εκείνον, τον ύστατο λόγο μας!

Πολυσέβαστε μας πατέρα Περικλή,

Υπήρξες ευγενής. Υπήρξες ο άνθρωπος της σιωπής. Όχι γιατί δεν είχες τι να πεις, αλλά γιατί ήθελες να μιλάς με περίσκεψη. Σήκωσες με σιωπή και σοβαρότητα τον Σταυρό της Ιερωσύνης!

Υπήρξες άκακος και αμνησίκακος. Ποτέ δεν κακολόγησες όποιον σε πίκρανε. Η εκδίκηση, ούτε ως λέξη δεν υπήρχε στο Λεξιλόγιο της καρδιάς σου.

Υπήρξες αφιλοχρήματος. Ποτέ σου δε ζήτησες. Χέρι δεν άπλωσες. Δεν αγάπησες τα χρήματα. Γι' αυτό και γεύτηκες πλούσια την αγάπη των ενοριτών σου. Εξάλλου, πολλοί είναι κι εκείνοι που γεύτηκαν τη δική σου αγάπη. Έκανες το καλό και το ξεχνούσες. Σου έφτανε που το γνωρίζει ο Κύριος.

Υπήρξες ακούραστος λειτουργός και φίλος των αγίων, τους οποίους κάθε τόσο τιμούσες λειτουργώντας αγόγγυστα. Όλους αυτούς θα τους βρεις τώρα πρεσβευτές σου μπροστά στο θρόνο του Θεού.

Από εκεί πλέον θα πρεσβεύεις για όλους εμάς, τον Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Χρυσόστομο, του οποίου τα συλλυπητήρια και την αγάπη μεταφέρουμε προς τα παιδιά και τα εγγόνια του μακαριστού, τους αδελφούς κληρικούς, με τους οποίους

κύκλωνες το Ιερό Θυσιαστήριο, τον πιστό λαό και τους οικογενείς και συγγενείς σου.

Με δάκρυα φιλούμε τα χέρια σου, που τόσα χρόνια ευλογούσαν.

Με συντριβή φιλούμε τα πόδια σου, τα ακούραστα πόδια σου, που έτρεχαν παντού και πάντοτε, σε κάθε πρόσταγμα του ιερού καθήκοντος.

Με ευλάβεια φιλούμε το τίμιο πετραχήλι σου, που σκόρπισε τόσα χρόνια τη Χάρη και την ευλογία του Θεού στο χριστεπώνυμο πλήρωμα.

Με δέος θα σηκώσουμε το βεβαρημένο από τους χρόνους σώμα σου ως τον τάφο, για να αντλήσουμε την τελευταία ευλογία σου.

Σε αποχαιρετούμε και περιμένουμε να σε συναντήσουμε και πάλι στην άνω Ιερουσαλήμ, η οποία «οὐ χρειάν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης ἵνα φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἄρνιον» (Αποκ. 21, 23).

Ας είναι «Μακαρία ἡ ὁδός, ἣ πορεύεις σήμερον», σεβαστέ πατέρα μας! Η προσευχή, η αγάπη και η βαθυτάτη ευγνωμοσύνη μας θα σε συνοδεύουν.